

[Lilli Gyldenkilde]

på, oprettet 11.000 arbejdspladser, og de ca. 2.000 var til kvinderne.

Som det ses, må der særforanstaltninger til, og vi må forlange, at 40 pct. af disse midler så vidt muligt bruges til beskæftigelse for kvinder. Det er faktisk, hvad der står i forslaget, for 40 pct. af disse midler så vidt muligt brugt til beskæftigelse for kvinder synes vi er et meget beskedent forslag, som egentlig burde kunne gennemføres. Det kan det altså ikke, men det er der ikke noget at gøre ved. Jeg er det til trods glad for, at vi har rejst debatten.

Jeg vil lige sige lidt om forslag nr. B 40. Det synes vi også er et meget beskedent forslag, som også efter vores mening burde kunne vedtages som en begyndelse til at arbejde aktivt for en ligestilling mellem kønnene. Det er jo meget godt, at vi har alle disse skønne ord om, at vi alle sammen går ind for ligestilling, men der gøres bare ikke noget aktivt arbejde for at fremme denne ligestilling. Det er statistisk bevist, at kvinderne er underrepræsenteret med hensyn til en lang række stillinger inden for det offentlige med undtagelse af servicesektoren, hvor det er klart imod, men dér har vi sandelig ikke noget imod at der kommer flere af det andet køn ind.

I øvrigt er der jo i sundhedssektoren meget ofte tale om, at det er de dårligste job. Hvis der kunne komme mænd ind sammen med pigerne i de job – mændene har en længere tradition for at stille lønkrav – så kan det være, at det også blev bedre dér. Men det var nu et sidespring.

Vi synes i SF, at det er nødvendigt og ønskeligt, at det offentlige går foran i bestræbelserne for at skaffe denne ligestilling, fordi der skal nedbrydes mange fordomme og vaner, alle de ting, der forhindrer ligestilling.

Jeg vil godt sige til dem, der har spurgt, bl. a. arbejdsministeren, at når vi ikke i forslaget har udpenslet nøjagtigt, hvordan det skal gøres i praksis, så er det for at være så åbne som overhovedet muligt over for nye ideer, nye metoder til gennemførelse af det. Det er da klart, at de, der skal forvalte loven, tvinges til at tænke utraditionelt ved stillingsbesættelser, ved udarbejdelse af uddannelsesprogrammer og i øvrigt, når man skal opstille målsætningen. Derfor er det meget vanskeligt helt konkret at sige, at det er sådan og sådan og sådan, det skal gøres, for det for-

hindrer meget ofte, at en lang række ting, som det også var godt at gøre, ikke bliver gjort. Derfor har vi lavet det så åbent, som vi har.

Så skal jeg lige sige lidt til et par af ordførerne.

Jeg er glad for de positive bemærkninger, der kom fra socialdemokratiets ordfører, og jeg mener, jeg kan fastslå, at vi i arbejdsmarkedsudvalget vil kunne finde frem til nogle punkter, som vil kunne forbedre kvindernes stilling på arbejdsmarkedet.

Jeg mener stadig væk, at 40 pct. af midlerne er et beskedent krav. Fru Inge Fischer Møller var inde på, at hun var bange for, at de 40 pct. skulle blive et maksimumskrav, og hvis det bliver tilfældet, så må vi naturligvis tage det op igen, for det er jo ikke det, der er meningen med det.

Så skal jeg sige tak til ministeren, som også mente, at det offentlige burde gå foran med hensyn til at gøre noget for ligestillingen. Jeg vil godt sige, at det er jeg enig i og i, at en stor indsats er nødvendig.

Jeg kunne forstå, at der nu er en lang række ting på bedding. Jeg bemærkede, at der blev sagt noget om sundhedsuddannelserne. Jeg ved ikke, om det var en fortalelse, at arbejdsministeren sagde sygeplejersker, for så vidt jeg erindrer, fik jeg i sidste uge afvist et forslag herinde, som stort set gik på, at vi skulle have en større uddannelseskapacitet inden for sundhedssektoren, og hvor man var enig i intentionerne. Hvis det er tilfældet, at det er den vej, man går, så er jeg i hvert fald glad for, at man gør det, og så beviser det jo, hvad en enkelt ordfører også har været inde på, at det ikke altid kun drejer sig om at få vedtaget et lovforslag. Man kan nogle gange sætte nogle ting i gang ved at foreslå nogle ting herinde, selv om man ikke får det vedtaget.

Når arbejdsministeren nævner et bilag, som vi har fået i arbejdsmarkedsudvalget, og peger på, at inden for EIFU-kurserne er de 72 pct. kvinder, og hvis vi skulle få gennemført det her, så skulle det faktisk kun være 40 pct., der skulle komme på de EIFU-kurser, og det var fru Grethe Fenger Møller også inde på, så må jeg med det samme sige: nej, det er ikke meningen. Vi siger, at det er 40 pct. af midlerne, der skal stilles til rådighed; det er en lidt anden sag.